

saga, ehuru ett flackt och prosaiskt försök att förklara Nordens äldsta historia, innehåller dock äfven andra bevis på Finnars och Jotnars identitet, otvifvelaktigt hemtade från äldre traditioner. Ty den låter ⁹⁾ Fornjother, den gamle jätten, stamfadren för Jotnarnes herrskareätt, råda »öfver Jotaland, som äfven kallas Finland och Qvenland,» och förklarar med dessa ord tydligt bland hvilka stammar Jotnarne böra sökas.

Emellertid gå ej Isländarnes vittnesbörd om Jotnarnes identitet med Finnarna öfver det 10:de århundradet. Och liksom det klart skönjes, att namnen Thursar, Troll, m. fl. blifvit annorstädes ifrån införda, och gifna åt det folk, som i Skandinavien sökte göra Götherna och Svearna väldet stridigt, så kan det äfven der hafva inträffat, att Jotna-namnet öfverflyttats på flere stammar, allt som de nya invandrarna råkat med dem i beröring, och att de äldste Jotnar, hvilke i Skandinavien omtalas, ej utgjorts af Finska folkstammar. Att närmare utreda frågan, om Finnarne voro nordens ursprunglige invånare eller ej, måste vi här underlåta, emedan de Isländska sagorna i detta hänsäende ej lemna någon upplysning; men så mycket kunne vi af det ofvan anförda tydligen inse, att för Nordboarna sjelfva identiteten mellan Finnar och Jotnar var obestriddig. Och af denna öfvertygelse om Finnarnas förvandtskap med och härkomst från dessa urfiender, dem de genom sjelfva sin religions heliga myther lärt sig hata, och hvilkas namn ansågs med det högsta förakt ¹⁰⁾, föddes i Skandinavernas sinnen mot Finnarna en gränslös förbittring och afsky, som gaf sig luft i de vidunderligaste föreställningar om detta folks egenskaper. Väl är det sant, att de i sagorna omtalade Finnarne merändels tillhörde de nu så kallade Lapparna, hvilke än i dag af Norrmännen benämnas Finnar, men lika säkert är äfven, att de i Finland boende ofta blifvit kallade så, och skildrade med samma färger ¹¹⁾. Åt-

skilnaden emellan dessa Lappar och de egentliga Finnarna ansågs ej af Skandinaverna vara af någon betydhet: det hos den ena stammen utmärkande draget skönjde de äfven hos den andra, och af denna orsak fastade sig i Nordboernas sinnen vid hvardera nationen samma föreställning, så mycket snarare, som båda folkslagens gemensamma slägtskap mer än nu måste hafva framlyst, då hvardera i bildningsgrad stodo hvarandra närmare, och ingen väsendtlig olikhet ens i språket hunnit blifva märkbar. Ty Norrmannen Other förtäljer i berättelsen om sin resa för Engelska Konungen Alfred, att Bjarmerne talade samma språk som Finnarne ¹²⁾, med hvilket namn han ej kunnat utmärka det nuvarande Finlands inneånare, ty med dem hade han icke haft någon gemenskap, utan Lapparna, med hvilka han ofta, förnämligast i handelsangelägenheter, stått i beröring. Men att nämnde Bjarmer äro Finnar, eller noggrannare Savolaxare, bevisar Castrén uti en uppsats i Suomi för 1844. -- Det kan derföre ej förefalla besynnerligt, att de fremmande Isländarne, hvilke skådade båda folkens likhet i språk och kultur i allmänhet, med samma af nationalhatet färgade kolorit, skildrat hvarderas natur och egenskaper.

Ty i alla beskrifningar öfver Finnarna yttrar sig detta Skandinavernas nationalhat, närdt och underhållet af Skaldernas qväden och mythiska traditioner, på det tydligaste och skarpaste. Inga af de förtjenster och dygder, hvilka närdes i och anslogo Nordboernas hjertan, kärlek till frihet och fosterland, trofasthet, vänskapsbegär, röjde sig någonsin i ett Finskt bröst. En inre vildhet, färdig till alla bofstreck, en illstighet, hvilken använde alla tänkbara medel att vinna sitt ändamål, och framförallt ett begär att med ondskefulla makters tillhjälp åstadkomma det eljest omöjliga, utgjorde enligt Skandinavernas uppfattning grunddragen i den Finska karaktä-